

[Inger Merete Nordentoft.]

ødelæggelse. Man har ikke villet gå ind for kontrol med atomkraftens anvendelse. Vi har set, hvordan man i Sovjetunionen anvender atomkraften til fredelige formål. Man har haft lejlighed til at høre om de store planer, hvorefter man ved at forandre flodernes løb i Vestasien kan omdanne ørkener til frugtbare strækninger. Vi har set, at denne nye kraftkilde kan anvendes til fredelige formål til menneskehedens gavn. Dette har vi set i Sovjetunionen. I USA ser man, hvordan videnskabsmændene fører et kapløb for at anvende atomenergien til de værste ødelæggelsesvåben. Vi ser, hvordan man skriver, at nu har man fundet et nyt våben, der er endnu værre end atomvåbenet, i brintatombomben. Vi ser, hvordan man skriver om, at man kan benytte radioaktivt støv og på den måde dræbe befolkningen i en by og samtidig bevare byen uskadt. Vi ser, hvordan man taler om det ene frygtelige våben til masseødelæggelse efter det andet, og dog har man ikke fra Danmarks side støttet de forslag til fredens bevarelse, der er fremsat af Sovjetunionen.

Men det danske folk er et fredeligt folk med dybe pacifistiske traditioner. Det danske folk vil ikke lade sig drive ind i en ny krig. Derfor vender vi os mod forsøg på at skræmme befolkningen med en ny krig; vi vender os mod forsøg på at forarme den danske befolkning ved at anvende millioner og millioner til krigsforberedelse, samtidig med at man forkaster forslag om moderskabsydelse og om hjælp til de gamle, forslag, der kunne være til gavn for den danske befolkning. Vi ved, at det danske folks største interesse i dag er bekæmpelse af krigen. Det er for sent den dag, krigen er over os, da ved vi, at det ikke kan nytte noget at vende sig mod krigsanstifterne, det må ske nu. Derfor opfordrer jeg den danske regering til at gøre sin indflydelse i FN gældende på en positiv måde og således medvirke til, at verden går ind i en afrustningsperiode i stedet for, at den vanvittige oprustning, der er begyndt, stadigvæk fortsætter.

Indenrigsministeren (Smørum): Ja, jeg forstår, at det er meningen, at lovforslaget skal behandles videre i et udvalg, og så er der vel egentlig ikke så forfærdelig megen grund til at forlænge debatten ret meget her i salen. Det er jo sådan, at de spørgsmål, som det her drejer sig om, for manges vedkommende vel nok bedre egner sig til en grundig og saglig behandling i et udvalg.

Det ærede medlem hr. M. Larsen spurgte

mig, om jeg kunne sige noget om, hvordan man tænker sig at gribe sagen om bunkersbyggeri an i fremtiden. Derom kan jeg sige, som det ærede medlem også selv var inde på, at det er sådan, at den udvalgsbetænkning, der ligger til grund for lovgivningsarbejdet her, indeholder to hovedforslag: dels det, som vi behandler her i dag, som drejer sig om sikringsmæssige krav til det almindelige byggeri, dels et forslag til udbygning af landets beredskab af betondækningsgrave. Disse to forslag har det samme formål: så godt som det er muligt i tilfælde af en katastrofesituation at beskytte den civile befolkning; men de er ikke i den forstand sammenkædede, at vedtagelsen af det her forelagte lovforslag skulle betyde, at rigsdagen dermed har godkendt betænkningen til forslag om opførelse af bunkers. Hele spørgsmålet om opførelse af bunkers er for tiden genstand for overvejelse i civilforsvarsstyrelsen. Der er mange forhold, som må tages i betragtning, forinden sagen kan forelægges bevillingsmyndighederne. Det er jo nødvendigt at overveje både materialespørgsmålet, arbejdskraftspørgsmålet, spørgsmålet om, i hvilket tempo opførelsen af disse betondækningsgrave skal gennemføres, og i hvilke kommuner det er vigtigst først at komme igang o.s.v. Når disse forhold nærmere er afklaret, så var det tanken på normal måde at søge tilslutning hos de bevilgende myndigheder til afholdelse af de udgifter, der er forbundet med planernes gennemførelse.

Med hensyn til kommunernes stilling til opførelsen af bunkers kan jeg oplyse, at staten under den sidste krig afholdt $\frac{9}{10}$ af udgifterne til opførelse og vedligeholdelse af disse betondækningsgrave. Efter lov af 1. april 1949 § 25 er forholdet det, at staten bærer samtlige udgifter ud fra den betragtning, at tilvejebringelsen af beskyttelsesrum ikke betyder en udbygning af bestående kommunale institutioner. I henhold til civilforsvarslovens § 22 har de kommunale civilforsvarsmyndigheder, civilforsvarskommissionerne, dog ansvaret for de offentlige beskyttelsesrum, idet kommunerne gennem deres tekniske afdelinger egentlig er saglig bedst istand til at gennemføre denne opgave, men naturligvis således, at opførelsen af disse betondækningsgrave bliver i overensstemmelse med de retningslinier, som ministeriet udsender, og i samarbejde med civilforsvarsstyrelsen.

Det ærede medlem hr. Frandsen spurgte mig, om bemyndigelsen i henhold til § 4 er så vidtgående, at den bemyndiger ministeren til at kræve yderligere bygnings-